

fældet omkring i Landet, fremgaar deraf, at baade ved sidste og ved forrige Valg var omtrent 42 pCt. af de afgivne Stemmer spildte, saa at de paagældende Vælgere lige saa godt kunde være blevne hjemme, idet de ikke have faaet nogen som helst Indflydelse paa Folketingets Sammensætning. Hvis man saa gik hen og gjorde Kredse lige store, vilde denne Procent være uforandret.

De Herrer ville altsaa ikke forsøge at faa Folketinget sammensat, som de ønske, og de ville i Virkeligheden ikke gaa med til at give hver Vælger her i Landet den samme Indflydelse, og naar Forholdet er saadant — og saadant er det nøgternt set, det kan ikke modbevises —, kan jeg godt forstaa den bløde Molltone, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne anvendte i Gaar, enten det nu var, fordi han havde Brug for Durtonen ved Borgerrepræsentationens Møde om Aftenen og derfor ikke i Utide vilde overanstrenge sig, eller det var, fordi det ikke maa høres og ikke forstaaes rigtigt, at det, de Herrer foreslaa, er det, som de selv tidligere have betegnet som grundlovstridigt. Derfor siger jeg ikke, at det er grundlovstridigt, men efter de Herrer egen tidligere Opfattelse er det grundlovstridigt. Men nu frembringer det maaske ikke Protest fra det ærede Medlems Kolleger her i Tinget, men hvis Hørdum havde faaet Lov at sidde i Tinget, hvad han synes at have haft Lyst til, vilde han ganske sikkert have rejst sig og protesteret derimod.

Der kom ligefrem noget kælent i Tønen, da det ærede Medlem for Københavns 5te Kreds kredsede om Højre i denne Sag og gjorde mig den Ære at fremdrage en enkelt Udtalelse eller maaske flere — jeg erindrer det ikke saa nøje — af mig under tidligere Debatter og nævnede tillige en Udtalelse i Højres Program og fra vore Resolutioner. Højres Stilling i denne Sag er ganske overordentlig klar. (Munterhed). Ja, de Herrer kunne ikke le en Kendsgerning bort. Højre har tidligere, da der første Gang var et Forslag fremme fra Socialdemokraterne om at nedsætte en Kommission, gennem vor daværende Formand rettet en Opfordring til Regeringen om at fremsætte Forslag om en Grundlovforandring og, hvis denne Vej var ufarbar, at gaa til en saadan Omlægning af Kredse, at de værste Uligheder bleve afbødede, og senere hen, da Socialdemokraterne i 1906 gav deres Misfornøjelse til Kende med, at den daværende Regerings Forsøg paa at løse Sagen ad Grundlovforandringens

Vej var strandet, og i den Anledning fremsatte Forslag til en Udtalelse her, blev der fra Højres Side fremsat et Forslag til en Dagsorden, der intet lod tilbage i Tydelighed at ønske, nemlig følgende: „Idet Folketinget udtaler sin Forventning om, at Ministeriet fremdeles vil arbejde for en Ændring af Grundlovens § 32, gaar Tinget over til Dagsordenen.“ Dette er den sidste positive Meningstilkendegivelse, kondenseret i Forslags Form, som foreligger fra Højres Side, og den kan det ærede Medlem nu holde sig til. Men den er i øvrigt en Konsekvens af de Udtalelser, der i Form af Programmer og Resolutioner ere vedtagne af Højre.

Det ærede Medlem udtalte i Gaar noget lignende af, hvad Højre har udtalt tidligere, at vi maa se at gennemføre det Lighedsprincip, som ligger i Grundlovens § 32. Vi mene, at i § 32 ligger det Lighedsprincip, at Valgretten skal være fyldig, at der virkelig skal være en almindelig, lige Valgret for alle dem, der have denne Valgret i Henhold til § 32. Det mener jeg er Lighedsprincippet i Paragraffen, og det var selvfølgelig ogsaa det, som de, der gav Grundloven, mente. De, der gav Grundloven, ønskede at give hver Vælger den samme Ret, ønskede at faa Tinget sammensat paa en saadan Maade, at Partierne repræsenteredes efter deres Styrkeforhold. Men man kendte den Gang ikke noget som helst Middel dertil, idet det først var i 1855, at Andræ opfandt Forholdstalsvalgmaaden. Man har ude omkring i Befolkningen staaet denne Metode at vælge paa ret fjernt. Det er først i Løbet af de — man kan vel sige — 6 til 8 sidste Aar, at Befolkningen ved de Forslag, der have foreligget her, rigtig har lært denne Metode at kende og nu selvfølgelig paa alle mulige Omraader, hvor Valgretten skal gøres lige, søger at indføre den. I Højres Udtalelser findes derfor ogsaa Kravet om, at denne Valgmaade maa blive gennemført, og i tidligere Udtalelser, altsaa før 1906, findes der ganske sikkert Udsagn om, at man, indtil dette kan ske, ønsker at fjerne de nuværende Uligheder. Det maa vel at mærke ske paa en saadan Maade, at ikke Tidspunktet for Gennemførelsen af det ene retfærdige derved skydes ud i 10, maaske i 20 Aar.

Men naar det ærede Medlem faar Forholdene rettede saaledes, som han nu ønsker at faa dem rettede, tror jeg, at det ærede Medlems Begejstring for, at Valgretten til Folketinget skal gøres lige for alle dem, der have den, i høj Grad vil